

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év március hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év december hó 4. napján kelt 18.B.670/2009/26. számú ítéletét - a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés kivételével - II.r. vádlott tekintetében **helybenhagyja**.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban 7.500 (Hétezer-ötszáz) Ft bűnügyi költség merült fel.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság 2009. év december hó 4. napján kihirdetett 18.B.670/2009/26. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 170.§ (1) (5) bekezdés) ezért őt 2 évi 6 hónapi börtönbüntetésre továbbá 4 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetékének kísérletében (Btk. 170.§ (1) (5) bekezdés, Btk. 16. §) ezért őt mint visszaesőt 2 évi 6 hónapi börtönbüntetésre, valamint 4 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

I. r. vádlottat az ellene kifosztás büntette (Btk. 322.§ (1) bekezdés b) pontja) miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és a bűnjelek közül az 1-7. sorszám alatti bűnjeleket sértettnek, a 8-10. sorszám alatti bűnjeleket XY polgári személynek, a 12-14. sorszám alatti bűnjeleket II.r. vádlottnak, a 15-16. sorszám alatti bűnjeleket I. r. vádlottnak rendelte kiadni, míg a 11. és 17. sorszám alatt kezelt bűnjelek megsemmisítését rendelte el.

Kötelezte a vádlottakat 429.050 Ft bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére, ezen felül I. r. vádlottat további 96.010 Ft, míg II.r. vádlottat további 58.050 Ft bűnügyi költség megfizetésére is kötelezte.

A kihirdetett ítéletet az ügyész mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette, míg II.r. vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést. I. r. vádlott fellebbezése elkészt, ezért a Fővárosi Bíróság a 2010. év május hó 14. napján kelt 18.B.670/2009/33. számú végzésével azt elutasította. A végzést az ellene bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla felülbírált és a 2010. év június hó 17. napján kelt 2.Bkf.10572/2010/3. számú végzésével helybenhagyta, így az elsőfokú ítélet I. r. vádlottal szemben 2010. év május hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 496/2009/5-I. számú átiratában II.r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta, annak elutasítását indítványozta. Utalt arra, hogy a Fővárosi Bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a vádlottak és a tanúk figyelmeztetése szabályszerű volt, az iratok ismertetése felolvasással megtörtént. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat a lehetséges körben feltárta, azokat a logika szabályai szerint értékelte. II.r. vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetését beismerte, elismerte, hogy sértettet kétszer arcon ütötte, majd többször hasba is rúgta. Vallotta továbbá, hogy I. r. vádlott ezt követően ökölbe szorított kézzel többször arcon ütötte a sértettet, testszerte bántalmazta, többször megrúgta a hasát, sőt a fejére is lépett. I. r. vádlott maga is elismerte, hogy megütötte a sértettet, bár azt tagadta, hogy rugdosta volna. I. r. vádlott részbeni beismerő vallomását a hemogenetikai szakértői vélemény is alátámasztotta, ugyanis az I. r. vádlott cipőjének olyan részén volt található a sértettől származó vérnyom, amely csak rúgás során kerülhetett a cipőre. A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, abból a bíróság okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlottak cselekményének minősítése is törvényes. A büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi tényezőket az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, és azokat a súlyúknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetés - a belső arányosságra is figyelemmel - törvényes, annak enyhítésére egyik vádlott vonatkozásában sem látott lehetőséget. A fentiek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét hagyja helyben.

A nyilvános ülésen az ügyész nem vett részt, és nem jelent meg azon a szabályszerű idézés ellenére II.r. vádlott sem. Távolmaradása azonban nem képezte az eljárás lefolytatásának akadályát.

II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében az enyhítés végett bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint bár az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, feltárta a szükséges bizonyítékokat, és okszerűen következtetett védenca bűnösségére is, azonban tévedett, amikor védenca terhére az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét megállapította. Helytelen ténybeli következtetéssel jutott ugyanis arra a megállapításra, hogy védenca az életveszélyt okozó testi sértés büntettének a kísérletét valósította meg. Nem nyert bizonyítást ugyanis, hogy védenca által a sértett hasára leadott rúgás ténylegesen okozott-e olyan sérülést, amely életveszélyes állapot kialakulásához vezetett. Az ügy szereplői valamennyien ittasak voltak, védenca beismerő vallomására alapította az elsőfokú bíróság a tényállást, ezen kívül tanú1 is II.r. vádlottat azonosította, mint aki első ízben bántalmazta a sértettet. Védenca ugyanakkor előadta, hogy I. r. vádlott többször megütötte a már földön fekvő sértettet, meg is rugdosta, így az orvosszakértők által leírt sérülések az I. r. vádlott magatartásának eredményeként keletkeztek. Az elmondottak alapján az a helyes ténybeli következtetés vonható le, hogy védenca a sértettet bántalmazta ugyan, de szándéka - eshetőlegesen - csupán a súlyos testi sérülés okozására terjedhetett ki, ezért a Btk. 170. § (1) (2) bekezdésébe ütköző bűncselekmény állapítható meg a terhére. Az enyhítő körülmények körében nagyobb nyomattal indítványozta értékelni azt a tényt, hogy védenca cselekménye kísérleti szakban maradt, cselekményét beismerte, továbbá, hogy hosszabb időt töltött előzetes fogvatartásban. Az enyhébb minősítés megállapítását és a büntetés enyhítését indítványozta.

A védelmi fellebbezésre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált, a felülbírálat azonban a Be. 349. § (1) bekezdése alapján csak II.r. vádlottra vonatkozott, mivel I. r. vádlottal szemben az ítélet elsőfokon jogerőre emelkedett.

A felülbírálat során a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság alapvető eljárási szabályt nem sértett. Az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat feltárta és ezek alapján lényegében helyes tényállást állapított meg, amely azonban részben hiányos (Be.351. § (2) bekezdés b) pont), ezért kiegészítésre szorul.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló bűnügyi iratok tartalma alapján ezért a tényállást Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a következőkkel egészíti ki:

- II.r. vádlott személyi körülményeit azzal egészíti ki, hogy a Veszprémi Városi Bíróság a 2008. év szeptember hó 23. napján jogerőre emelkedett 7.B.1175/2008/7. számú ítéletével a 2008. év február hó 20. napján elkövetett

jármű önkényes elvételének büntetnének kísérlete és rongálás vétsége miatt mint különös visszaesőt 8 hónapi börtönbüntetésre és 2 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. (másodfokú iratok 7-I. sorszám alatti bűnügyi értesítő)

- A történeti tényállást azzal egészíti ki, hogy II.r. vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem a vizsgálatkor nem szenvedett olyan kóros elmeállapotban amely, akár csak korlátozta volna cselekménye következményeinek felismerésében, vagy e felismerésnek megfelelően helyes magatartás tanúsításában. Cselekménye elkövetésekor közönséges ittas állapotban volt, azonban nem szenved alkohol, kábítószer, vagy gyógyszerfüggőségben, kényszergyógyítása nem indokolt. (nyomozati iratok: 269-271. oldalszám alatti elmeorvosi szakvélemény)
- A történeti tényállást azzal egészíti ki továbbá, hogy a sértett sérüléseit nagy erejű, tompa erőbehatások hozták létre, azok keletkezhetek az előzményi adatoknak megfelelő módon és időben a bántalmazás alkalmával, úgy, hogy valamely tompa felszíni tárggyal (ököl, cipős láb)a sértett arckoponyájára, mellkasára, deréktájékára, legalább tíz rendbeli ütéssel, illetve rúgást mértek. A lágyrész sérülések gyógytartama 8 napon belüli, a csonttörések gyógytartama 8 napon túli, a sérülések tényleges gyógytartama külön-külön és együttesen is kb. 4-6 hét volt. Maradandó fogyatékoság, vagy súlyos egészségromlás kialakulása nem várható. (nyomozati iratok: 197-199. oldal alatt orvosszakértői vélemény)

A fenti kiegészítésekkel a tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta másodfokú felülbírálatának alapjául.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat tényleges tartalmuknak megfelelően, körültekintően értékelte és a bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve, mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. A bizonyítékok értékeléséről ítélete IV. részében adott számot. Részletesen értékelte a vádlottak védekezését, azokat egybevetette az ügyben rendelkezésre álló tanúvallomások tartalmával, az ügyben eljáró igazságügyi orvosszakértő szakvéleményével és ennek megfelelően - a tényállás kiegészítésekor pótolta kisebb hiányosságoktól eltekintve - megalapozottan rögzítette, hogy a sértett a vádlottak bántalmazása eredményeként szenvedte el azokat a sérüléseit, amelyeket az orvosszakértő a szakvéleményében is rögzített, illetőleg figyelemmel volt a hemogenetikai szakvélemény adataira is. II.r. vádlott önmagát is terhelő beismerő vallomása alapján helytállóan állapította meg, hogy a sértett bántalmazását II.r. vádlott kezdeményezte, többször arcul ütötte a sértettet, majd amikor az a földre került, közepes erővel többször hasba is rúgta. Vallomást tett arra vonatkozóan is, hogy az ő cselekményétől elkülönülten I. r. vádlott ezután ököllel bántalmazta a sértettet, majd többször meg is rúgta, és lényegében úgy kellett a sértettől elhúzni I. r. vádlottat, hogy hagyjon fel a bántalmazással. Az ítéltábla lényegében egyetértett az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban kifejtett álláspontjával, ugyanakkor az elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdésének első (francia) bekezdésében foglalt azon megállapítást, mely

szerint az a tény, hogy a sértett vére megtalálható volt II.r. vádlott cipőjén, továbbá az övén, azt igazolná, hogy II.r. vádlott bántalmazta a sértettet, az indokolás köréből mellőzi, mert az iratellenes és az eljárás során arra adat nem merült fel, hogy II.r. vádlott cipőjén azért keletkeztek a vérnyomok, mert a sértettet az arcán, vagy testének más részén megrúgta volna avagy a sértettnek vérző sérülést okozott volna. Maga az elsőfokú bíróság is azt állapította meg, hogy II.r. vádlott kézzel legalább két alkalommal arcon ütötte a sértettet, továbbá hogy többször megrúgta, a rúgások azonban a sértett ruhával borított testét érték, így a cipőjén emiatt vérnyomok nem keletkeztek. Ugyanakkor megállapítható - éppen II.r. vádlott vallomása alapján - hogy a bántalmazást követően visszament a földön fekvő sértetthez, sőt I. r. vádlottal együtt el is mozdították a sértettet, így valószínűsíthető, hogy ekkor keletkeztek vérnyomok a cipőjén, illetve az övén.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság okszerűen vont következtetést II.r. vádlott bűnösségére, és a cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette, amikor - a vádtól eltérően - megállapította, hogy I. r. és II.r. vádlottak által kifejtett magatartás egymástól időben is elkülönült, és nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a két vádlott szándékegységben valósította volna meg a sértett bántalmazását tényszerűen egymástól függetlenül, egymás után bántalmazták. Ekként társtetteseknek nem tekinthetők. Helytállóan foglalt állást akkor is az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy II.r. vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértettet többször arcon ütötte, majd a földön fekvő, magatehetetlen sértettet a hasán megrúgta, a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de az (5) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntetnének a Btk. 16.§-a szerinti kísérletét valósította meg. A II. r. vádlott tudatában fel kellett merülnie annak, hogy az életfontosságú szerveket tartalmazó hasra leadott rúgások a sértettnél életveszélyes sérülést is okozhatnak - pl. a máj, vagy a lép repedését - a II.r. vádlott ebbe belenyugodva, ennek tudatában cselekedett. A kifejtettek alapján az ítéltábla nem osztotta II.r. vádlott védőjének a cselekmény jogi minősítésével kapcsolatban kifejtett álláspontját.

A Fővárosi Bíróság lényegében helytállóan sorolta fel II.r. vádlott vonatkozásában számba vehető bűnösségi körülményeket, melyeket az ítéltábla annyiban pontosít, hogy II.r. vádlott cselekménye kísérleti szakban rekedt ugyan, de azt befejezett kísérletként kell értékelni, ennél fogva ez csak csekélyebb fokban értékelhető enyhítő körülményként. A vádlott terhére kell értékelni ugyanakkor további súlyosítóként, hogy különös visszaesőként is elítélték, és büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg a jelen cselekményét.

A fenti bűnösségi körülményekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság II.r. vádlott cselekményének tényleges tárgyi súlyával és alanyi bűnösségének fokozottabb voltával arányban álló fő- és mellékbüntetést szabott ki, amely összhatásában alkalmasnak mutatkozik a Btk. 37. §-ában írt büntetési célok elérésére. Annak enyhítésére az ítéltábla törvényes lehetőséget nem látott, ezért a védőnek a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését nem osztotta.

A Fővárosi Ítéltábla az ítélet felülbírálata során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a vádlottaknak a bűnügyi költség viselésére kötelező ítéleti rendelkezéssel kapcsolatban az indokolási kötelezettségének. Nem állapítható meg ugyanis, hogy mely költségeket vont az egyetemlegesség körébe, illetőleg nem adta indokát annak, hogy az egyébként vádlottanként elkülöníthető bűnügyi költségek mely részére állapított meg egyetemlegességet, és mely költségek vonatkozásában kötelezte ezt meghaladóan őket külön is a bűnügyi költség megfizetésére. Emiatt a bűnügyi költséggel kapcsolatos ítéleti rendelkezés felülbírálatra alkalmatlan, ezért az ítéltábla a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a Be. 578. §-a szerinti különleges eljárás lefolytatására utasította.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét - a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés kivételével - II.r. vádlott tekintetében annak törvényes indokai folytán a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a II.r. vádlott kirendelt védőjének eljárásával kapcsolatban 7.500 Ft bűnügyi költség merült fel.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2011. év március hó 24. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 18.B.670/2009/26. számú ítélete II.r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.197/2010/9. számú végzése folytán 2011. év március hó 24. napján jogerőre emelkedett és a bűnügyi költség kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év március hó 24. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Udud Sándorné
bíróügyi ügyintéző